

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1807/2016
22.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Драган Чолић и Петар Прелић, адвокати из ..., против туженог ЈП Спортски и пословни центар „Војводина“ Нови Сад, чији је пуномоћник Божидар Бороња, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1591/16 од 20.06.2016. године, у седници већа одржаној 22.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1591/16 од 20.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 892/14 од 25.03.2016. године, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је тужилац 02.01.2014. године засновао радни однос на неодређено време код туженог и поништено је решење о отказу уговора о раду тужиоцу од стране туженог дана 28.05.2014. године, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад, на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме, да му исплати доспеле, а неисплаћене зараде, у висини од 93.500,00 динара, као и 199.240,00 динара на име изгубљене зараде у периоду од 29.05.2014. до 30.04.2015. године, све са затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене првостепеном пресудом, од доспелости сваког месечног износа до исплате. Истом пресудом обавезан је тужени да тужиоцу, на исплаћену зараду за период од 02.01.2014. до 28.05.2014. године и на утврђене износе изгубљене зараде у периоду од 29.05.2014. до 30.04.2015. године, изврши уплату припадајућих доприноса на име пензијског и инвалидског осигурања, надлежном Републичком Фонду ПИО, те да му у радну књижицу упише радни стаж почев од 02.01.2014. године до враћања на рад, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 185.257,50 динара са затезном каматом од пресуђења до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1591/16 од 20.06.2016. године, ставом првим изреке делимично је усвојена жалба туженог и првостепена

пресуда укинута у делу којим је поништен отказ уговора о раду тужиоцу од 28.05.2014. године и тужба у том делу одбачена, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и првостепена пресуда (у преосталом делу) потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из става 1. истог члана, на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на ком је засновна побијана одлука, тужени је 08.02.2013. године, у својству примаоца услуга, закључио са Студентском задругом “ББ”, као пружаоцем услуга, уговор о пружању услуга и то на одређено време - за период од 07.02. до 31.12.2013. године. За 2014. годину овај уговор није продужен, нити је између наведених правних лица закључен нови уговор о пружању услуга. Тужилац је био члан наведене студентске задруге и у том својству је упућен на рад код туженог, са којим је за период од 07.02. до 31.12.2013. године, закључио три уговора о привременим и повременим пословима, за обављање послова У овом периоду зарада му је исплаћивана преко задруге, уплатом у бруто износу, односно накнада за рад тужиоца са одговарајућим порезима и доприносима. Међутим, након овог периода, односно почев од 02.01.2014. године, тужилац је наставио да ради код туженог без закључења било ког уговора, обављајући исте послове и то по распореду рада који је утврђен и прегледан од стране управника ... и објављен на огласној табли туженог. Престао је да ради 28.05.2014. године када му је управник ВВ, усмено (у телефонском разговору) саопштио да више не долази на посао, а након што је инспекција рада, после извршене контроле код туженог обављене 27.03.2014. године, решењем наложила туженом да са тужиоцем закључи уговор о раду. За период од 02.01.2014. до 28.05.2014. године тужени није тужиоцу исплатио зараду, која укупно износи 93.500,00 динара. Утврђено је и да би тужилац, за период од 28.05.2014. до 30.04.2015. године, радом код туженог на истим пословима остварио зараду од 199.240,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права утврдили да је тужилац, почев од 02.01.2014. године, засновао радни однос код туженог на неодређено време и тужени обавезан да га врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, као и да му плати досуђене износе на име неисплаћене и

изгубљене зараде уз уплату одговарајућих пореза и доприноса за пензијско и инвалидско осигурање.

Наиме, одредбом члана 32. Закона о раду (“Сл.гласник РС” бр. 24/05, ... 32/13, који је био на снази у време закључења наведених уговора), прописано је да се уговор о раду закључује у писменом облику, пре ступања запосленог на рад (став 1.), а ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени, даном ступања на рад, засновао радни однос на неодређено време (став 2.). Имајући у виду наведену законску одредбу, као и да је у поступку утврђено да је тужилац почев од 02.01.2014. године радио код туженог без закључења било ког уговора којим би био регулисан његов радно правни статус (уговор о раду на одређено или неодређено време, уговор о обављању привремених и повремених послова ...), то се применом члана 32. став 2. Закона о раду сматра да је засновао радни однос на неодређено време, даном почетка рада без закљученог уговора, што је у конкретном случају 02.01.2014. године, како то правилно налазе и нижестепени судови.

Тачни су наводи ревизије да обављање привремених и повремених послова, у смислу члана 197. Закона о раду, представља рад ван радног односа, те да рад по овом основу не води заснивању радног односа на неодређено време. У конкретном случају јесте утврђено и да је тужилац радио код туженог на основу три закључена уговора о обављању привремених и повремених послова, од којих је последњи закључен 25.11.2013. године. Међутим, по овом основу тужилац је могао радити код туженог само до 31.12.2013. године, када је истекао уговор о пружању услуга, од 08.02.2013. године, закључен између туженог и Студентске задруге “ББ”, која је тужиоцу и дала упут за рад код туженог, а преко које је тужиоцу исплаћивана и накнада за извршени рад. За 2014.- годину, овакав уговор (између туженог и СЗ “ББ”) није закључен, нити је претходни уговор продужен, па је тужени, након 31.12.2013. године, морао са тужиоцем закључити неки од уговора који регулише радно-правни статус тужиоца за ту годину, без обзира што формално није донето решење о престанку уговора од 25.11.2013. године, јер је престао основ за рад по том уговору.

Неосновано се ревизијом указује и да је тужба поднета по истеку законског рока из члана 195. став 2. Закона о раду, за заштиту права из радног односа. Ово из разлога што до повреде права и сазнања за повреду права није дошло даном почетка рада тужиоца код туженог (без закљученог уговора о раду), управо због примене законске претпоставке о заснивању радног односа на неодређено време у том случају (члан 32. став 1. Закона), већ даном када је тужилац, по налогу управника, престао да ради код туженог, а то је 27.05.2014. године. Како од 28.05.2014. године до 06.06.2014. године, када је поднета тужба суду у овој правној ствари, са захтевом за утврђење заснивања радног односа на неодређено време, није протекао рок од 90 дана, то се не може говорити ни о неблаговремено поднетој тужби за заштиту овог права.

Дакле, у конкретном случају тужилац је радио код тужиоца без закљученог уговора о раду, па је применом члана 32. став 2. Закона о раду, стекао статус запосленог на неодређено време, почев од 02.01.2014. године. Заснивање радног

односа на неодређено време подразумева и право запосленог на рад код послодавца и признавање осталих права по основу рада, што тужбени захтев чини основаним и у делу којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад, као и захтев за исплату зараде за период у ком је радио код туженог без плаћања зараде, односно до 27.05.2014. године, као и изгубљене зараде на коју има право до враћања на рад, а чија висина је утврђена и досуђена за период од 28.05.2014. до 30.04.2015. године.

На овај начин, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић